

ת"פ 19545/10/19 - מדינת ישראל נגד ארתור יסכרוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19545-10-19 מדינת ישראל נ' יסכרוב

לפני כבוד השופט עלאא מסארווה	המאשימה:
מדינת ישראל	נגד
ארתור יסכרוב	הנאשמים:

החלטה

הנאשם ביקש להורות על ביטול כתב האישום וזאת בהעדר עמידה בחובה ליידע את הנאשם על הכוונה להגיש כתב אישום, ועל זכותו להשמיע את טענותיו נגד ההגשה הצפויה.

בבקשתו בכתב של הנאשם ציין שהמאשימה הודיעה לו כי: "לא מוצאים את ההודעה שנשלחה אל המבקש [הנאשם] לשימוע בהתאם לחוק, משכך לא נערך שימוע כדין למבקש".

בתגובתה, ציינה המאשימה כי:

"על פי תיעוד הקיים אצל המאשימה (חותמת על כריכת התיק וכן תרשומת של התובע שחתם על כתב האישום ואשר בה תיעד את שליחת מכתב היידוע) ביום 7.8.19 נשלח לנאשם מכתב יידוע אל כתובתו הרשומה. אולם לא הגיע למשרדי המאשימה אישור השליחה מהדואר, ועל כן לא ניתן להציגו לסנגור".

'השורה האחרונה' היא שאין תיעוד או אסמכתא מספקת לעצם שליחת מכתב היידוע על זכות השימוע, וכל שיש בתיק אינדיקציות שמכתב כזה נשלח **ככל הנראה** (מבלי שיש לכך תיעוד המגובה במסמכים רשמיים).

בתגובתה, ציינה המאשימה כי "בנסיבות אלה, אין להניח כי לא נשלח אל הנאשם מכתב יידוע, או שהמאשימה לא פעלה כמתחייב על פי דין".

כאשר מדובר במשפט פלילי, יש להקפיד על כל תג ותג, ויש לדון בכל טענה מקדמית לפגם או פסול בכתב האישום לפי הכללים המחמירים הנהוגים במשפט הפלילי. ההיגיון בכך ברור: הגשת כתב אישום נגד אדם היא החלטה משמעותית בעלת השלכות קשות על הפרט. בעיני הפרט, המעבר מ- "חשוד" ל- "נאשם", איננו פשוט והוא מהווה אירוע דרמטי, מכונן ובמובנים מסויימים, בלתי הפיך (ראו למשל: ת"פ 4043-06-18 **מדינת ישראל נגד משיח ואח'**, כב' השופט י' טופף (2018) (להלן: "משיח").

נקבע בחוק סדר הדין הפלילי כי כתב האישום (במקרים מסויימים) יוגש לא לפני שיתאפשר לנאשם להשמיע את טענותיו נגד העמדתו לדין. כנגזרת לזכות זו הוטלה חובה על התביעה ליידע את הנאשם בדבר זכותו (סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], 1982 (להלן: ה"חסד"פ)). הפרת חובת היידוע כרוכה בפגיעה בזכות השימוע, ומכאן שהגשת כתב האישום מבלי עמידה בתנאים פוגמת בכתב האישום שהוגש בניגוד להוראות הדין. לדעתי, ובהתבסס על הפסיקה בתחום, מדובר בזכות מהותית המעוגנת בחוק (להבדיל מזכות טכנית), אשר: "מניעתה שלא כדין, עשויה לגרור בטלותו של כתב האישום שהוגש כנגד נאשם, תוך הפרה של חובות התביעה כלפיו (עמ' 28, מד"י נגד משיח ואח').

על מנת לקבל את עמדת המאשימה לפיה נשלחה הודעת יידוע לנאשם, עליה להציג אסמכתא ברורה לכך. אין להניח הנחות, יש להציג ראיות.

בהעדר ראיה לקיומו של מכתב יידוע שנשלח אל הנאשם, אין מנוס "מההנחה" שהתביעה לא עמדה בחובתה לפי סעיף 60א לחסד"פ.

לפי סעיף 60א(ג) לחסד"פ, "נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה". מכאן שאני נכון לקבל את עמדת התביעה לפיה די באישור מסירה, ואולם, לא הוצג בפניי אישור מסירה כדין, להבדיל מאינדיקציות לפיהם התבצעה מסירה (ככל הנראה) של הודעה לנאשם.

הנאשם טוען כי לא קיבל מעולם הודעה כאמור, ולכן, ובהעדר ראיה פוזיטיבית, אין מנוס מהמסקנה שהתביעה לא עמדה בחובתה לשלוח הודעה מתאימה לנאשם.

אשר לנפקות הפגם, ועל רקע טענתה של התביעה לפיה ניתן להסתפק בסעד רך יותר של "שימוע בדיעבד", עמדתי שונה. הזרם המרכזי בפסיקה הוא שהפרת החובה הקבועה בסעיף 60א לחסד"פ צריכה לגרור בטלות כתב האישום והגשתו מחדש, אם בכלל, תוך עמידה בדרישות.

אין בכך כדי להביע חוסר אמון כלשהו ביכולתה של התביעה לדון בעניין בפתיחות ובנפש חפצה. גישתי היא שבמשפט פלילי יש להקפיד על כל תג ותג בזכויותיו של הנאשם. משכתב האישום הוגש אגב פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם לשימוע, יש להורות ביטול כתב האישום, שכן אין כל "קדושה" או יתרון בהמשך ההליך תחת מספרו הנוכחי, בפרט כאשר מדובר בטענה שהועלתה בתחילת הדרך כך שאין בקבלתה ובביטול כתב האישום משום נזק בלתי הפיך לתביעה. גם אם יש בשימוע בדיעבד כדי לרפא את הפגם, אין הדבר רצוי. מנגד אין בשימוע כהלכתו כדי לפגוע באופן בלתי הדיר

בעניינה של התביעה. לכן, יש להעדיף במובהק "כיבוי והפעלה מחדש" נטולת פגמים.

אשר על כן, אני מורה על ביטול כתב האישום, לפי סעיף 149(3) לחסד"פ.

ניתנה היום, כ"ט אדר תש"פ, 25 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.